

Pogovor z dr. Boženo Pejkovič

Ana Murko

Kaj vas je pri anatomiji najbolj navdušilo, da ste se odločili za specializacijo prav na tem področju?

Predvsem to, da lahko pomagam mladim ljudem, da se lahko naučijo in da lahko potem to znanje uporabijo za pomoč živim.

Ste kot doktor medicine delali kdaj kot zdravnica?

Najprej sem delala kot specialist splošne in fizikalne medicine ter rehabilitacije v Termah Čatež. Pozneje pa sem delala v šolskem dispanzerju v zdravstvenem domu Lenart kot šolski zdravnik.

Pogrešate zdravniški poklic, sedaj ko znova delate kot profesorica?

Delam ambulantno dvakrat na teden za svoje paciente. Tudi pri anatomiji si zdravnik in drugače štiriindvajset ur na dan. Tako nekateri vedo, da si zdravnik in te prosijo za nasvete in ti lahko svetuješ pri odločitvah, izdajaš recepte...

Tako si zdravnik celo življenje.

Ja, in to 24 ur na dan.

Vsi študenti jo poznajo. Vsi jo spoštujemo. Zaradi njenega znanja, saj se namzdi, da ne bomo nikoli dosegli takšne ravni, da segamo v prazno za neulovljivim. Ampak očitno lahko uspemo. Prinašamo drobce iz življenja dr. Pejkovičeve, ki je to že osvojila. Specializirala se je za anatomijo in sedaj svoje znanje prenaša na nas, novepečene študente. Zdi se nam, da je obdržala dobrosrčnost, nasmeh in pripravljenost za pogovor.

Sedaj pa ne vem, ali bi se lahko še malo dotaknili vašega študija. Kako je bilo v vašem času? Kateri je bil najtežji in kateri najlažji predmet in kakšne so vaše izkušnje?

Študirala sem po t.i. blok sistemu, ki je bil začasni program študija, ki so ga že opuščali. Nadaljevale so se različne oblike študija. Dejstvo pa je, da ne glede po katerem sistemu študiraš, če študij vzameš resno, potem boš gotovo dober zdravnik po končanem študiju. Meni je bil najtežji predmet fiziologija. Mogoče zato, ker sem bila utrujena od prejšnjih blokov. To je bilo v tretjem bloku študija. Je pa bil ta blok sistem tako narejen, da smo mi imeli en semester – en blok. Takih blokov je bilo deset. Trajali so različno. Najkrajši je bil dva meseca, najdaljši pa do štiri mesece. Za vpis v naslednjega smo morali opraviti vse predmete iz prejšnjega. To je bilo zelo podobno sistemu, po katerem sedaj vi študirate. Je pa boljše za vas, ker so ti bloki sedaj malo daljši in niso tako kratki. Najlažji izpit pa je tisti, za katerega ne veš, da ga boš delal tisti dan. Takšna je bila moja izkušnja.

Običajno smo imeli praktični izpit prvi dan, ustnega pa naslednji dan. Včasih je kateri od profesorjev rekel: »Jaz nimam časa, da bi vas jutri vprašal. Ali boste danes odgovarjali ali pa se odločite za naslednji rok«. Tako se je bilo treba v hipu odločiti, kar sem tudi storila. In v tistem dnevu sem opravila ustni izpit. Občutek sem imela, da je tisti dan podarjen, ker sem z opravljenim izpitom lahko potem vso noč spala.

Kaj pa študentsko življenje? Pri naši starosti naj bi spali osem ur dnevno. Pogovori z našimi sošolci kažejo, da nam to nekako ne uspeva.

Kaj nam svetujete? Naj spimo ali se naj učimo cele noči?

Vsak ima svoj bioritem. Nekateri pravijo, da imajo dovolj tri ure spanja. Lahko pa počivaš tudi skozi dan, ko se malo sprostiš in je tako, kot bi spal trden spanec. Nekdo se lahko uči ponoči, drug pa podnevi. Morate pa se počutiti naspane. To je zelo pomembno. Če si motiviran, se boš potrudil in manj spal nekaj časa – se učil, potem pa si spet vzel čas in to nadoknadil. Pogosto boste sicer neprespani, tudi v službi in se je na to potrebno nekoliko navaditi. Ko pa ne gre več, pa se je seveda treba spočiti.

Ali ste med študijem imeli kaj časa za ukvarjanje še s čim drugim (razen študija)?

Rečem lahko, da sem šla na kakšne izlete le, ko sem imela prosto, v času počitnic – včasih smo imeli zadnje izpite še v začetku avgusta. Ampak vsaj mesec dni sem si vzela in nisem mislila na študij. Šla sem na morje ali v planine. Za spremembo okolja. Ko pa sem študirala, je bil le študij. Sodelovala sem pri strokovnem medicinskem časopisu Medicinski podmladek, kjer smo objavljali svoje raziskovalne naloge. Bila sem tudi demonstrator pri anatomiji in štiri leta pomagala kolegom. Zato sem se najverjetneje tudi specializirala za anatomijo, ker mi je bila tako všeč. Poleg tega pa je anatomija osnova za druge predmete.

Kakšna pa je bila vaša metoda učenja anatomije, kaj priporočate – sprotno učenje ali še kaj drugega?

Sprotno učenje. Mora pa biti tudi vzporedno učenje, da si pripraviš načrt kaj, kdaj in koliko. Je pa res, da se moraš anatomijo učiti po malem in pogosto. Vsak dan, vsaj za kratko ponovitev. Kar mi je šlo slabše, sem ponavljala pogosto, ostalo pa redkeje. Ko sem se učila novo snov, sem se najprej ogrela tako, da sem ponovila prejšnjo snov.

Sedaj imamo tudi računalnike, kar se zdi izboljšava. Tako lahko vpišeš geslo in dobiš le tisto, kar nujno potrebuješ.

Kaj pa kakšen nasvet za študente ob kolokvijih oziroma izpitu iz anatomije?

Ko boste prišli na kolokvij, boste videli, kako to izgleda. Bopa dovolj možnosti za opravljanje kolokvijev do

konca semestra. Tako lahko opravljate kolokvij takrat, ko ste pripravljeni. Učite se pa sproti.

Če prideš pripravljen na kolokvij in se ti kaj »zalomi« ali imaš kakšne možnosti?

Lahko si popraviš, lahko rečeš, da znaš bolje in da bi poskusil še drugič. Pripraviš se in prideš drugič in se takrat vpiše ocena.

Kaj bi priporočali sedanjim mladim študentom, bodočim zdravnikom? Kako bi opravljali poklic, saj je biti zdravnik tudi neko poslanstvo?

Če ste se že odločili za ta poklic, pomeni da imate radi ljudi in delo z njimi. To je pač osnovni pogoj, da si lahko zdravnik, ki bo delo opravljal z veseljem. Znanje pa morate imeti. Če ne boste znali, boste težko pomagali. Glede na to, da ste najboljši dijaki s srednjih šol (prej je bilo tako in bo tudi v prihodnje), imate vse potencialne, da bo tudi znanje zadovoljivo in boste lahko ljudem pomagali. Treba se je pripraviti na to, da boste v službi 24 ur na dan.

Pravijo, da je to potem stresno življenje? Ker pravijo, da če greš na medicino, potem ni družinskega življenja. Ali imate kaj lastnih izkušenj?

Jaz sama nimam družine, ne morem pa reči, da ravno zaradi študija medicine. Je pač življenje tako naneslo. Imam pa kolegice, ki so poročene in imajo srečno družinsko življenje in urejene družine.

Je to odvisno od osebe?

Vsak človek ima določeno življenjsko pot, za potek te pane vemo. Je pa res, da se da tudi družinsko življenje urediti in služba uskladiti. Pač mora biti volja za oboje..

Ste imeli mogoče tak primer, ko niste mogli pomagati človeku in vas je to spoznanje vsaj na začetku prizadelo. Če ti na primer pacient umre in kako to prenesti?

To vsekakor prizadene človeka. Moramo pa sprejeti smrt kot sestavni del življenja. Hudo je. Je pa tudi lažje, če človeka poznaš, da veš, kako se z njim pogovarjati. Če kot specialist nekega človeka prvič vidiš in ima hudo bolezen, je potrebno znati presoditi, kakšen tip človeka

je, ali mu lahko takoj poveš ali ne. Ker so ljudje različni. Je pa trenutno nek »trend«, da mora pacient izvedeti, kaj mu je oziroma kaj je z njim narobe. Je pa tudi relativno, kaj to pomeni. Ali mu boste povedali, da ima raka in bo čez tri mesece umrl ali pa mu ne poveste, saj bi lahko še prej padel v depresijo in še prej umrl. Zato je treba paziti in izbirati besede kaj bi mu povedali...

Ali ga napotiti k psihologu...

Tudi. Iz pogovora se to ugotovi. Jaz praviloma ne povem vsega. Posebej zato, ker pogosto v določenem trenutku še sam točno ne veš in še ni razjasnjena diagnoza ter je potrebno opraviti še kakšne preiskave. Potrebo je, da se ljudje tudi sami borijo in da lahko tudi z boleznijo še kvalitetno živijo. Če pa je človek težko bolan in se ne potruji, da bi si olajšal življenje, potem je na nas, da se mi še bolj potrudimo in mu pomagamo.

Kaj pa kakšen življenjski moto, misel, ki bi jo delili z nami, nekaj optimističnega?

Sedaj pa se ne morem spomniti. V času študija sem imela moto: dokler živim, diham, upam...

Zdravnik mora biti tak, da bolniku vedno daje upanje za uspešen konec zdravljenja. Pa tudi če se bolnik sprijazni z boleznijo in poskuša živeti naprej, je tudi to uspeh. Sedaj ste na začetku. Ko boste končali študij, bo najbrž že tudi zdravilo proti raku. Vendar bo še vedno kakšna bolezen, ki ne bo imela zdravila.

Hvala za pogovor.

Ni zakaj. Hvala tudi vam.